

Kitab Daniel - Nomer Satus Lima##

Panolakan Injil sing Saya Maju: Saka Miyosipun Kristus dumugi Panjabelipun Stéfanus

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ing artikel pungkasan kita nyathet bilih ilham nandhesake manawa wong-wong Yahudi “nyegel panampikane” marang Injil ana ing salib, banjur negesake maneh panampikan mau ing wektu Stefanus dirajam watu. Kadospundi prakara punika saged kelakon? Mesthi kemawon, panampikan marang Injil déning wong-wong Yahudi ingkang remen mbantah ing sajarah punika kalampahan kanthi saya majeng sethithik mbaka sethithik. Wong-wong mau sejatiné sampun kapanggih nalika Panjenengané miyos. Wiwit miyosipun Kristus dumugi rajam watu tumrap Stefanus nggambarake sawijining panampikan marang Injil ingkang lumampah kanthi saya majeng.

“Manungsa padha ora sumurup bab iku, nanging pawarta iku ngebaki swarga kanthi kabungahan. Kanthi kapentingan kang luwih jero lan luwih lembut, para makhluk suci saka jagading pepadhang kasurung nyedhaki bumi. Saklumahing jagad dadi luwih padhang marga saka rawuhipun. Ing sadhuwure gunung-gunung cilik ing Bètéléhèm nglumpuk sakèhé wong akèh malaékat kang tanpa wilangan. Padha ngentèni pratandha kanggo martakaké pawarta kabungahan marang jagad. Saupama para pamimpin ing Israèl setya marang kapitadosan kang dipasrahaké marang wong-wong mau, mesthiné padha bisa mèlu ngrasakké kabungahan sajroning ngumandhangaké lairipun Gusti Yésus. Nanging saiki wong-wong mau dililani.” *The Desire of Ages*, 47.

Wiwit lairipun Gusti Yésus dumugi pejahipun Stéfanus, panampik ingkang saya saya tumrap Injil déning Israèl kuna kagambaraken kanthi cetha. Kanthi ngakeni bilih panampiking wong Yahudi dhateng Kristus punika lumampah kanthi saya saya, saged dipunmangertosi wontenipun “nyegel panampikipun” punika, ing salib, nalika lawanging Gréja Suci kabêlah dados kalih, lan ugi nalika pejahipun Stéfanus. Kabêlahe lawang kasa punika minangka pralambang bilih piyambakipun sampun boten dados umat prejanjianipun Allah malih, lan nalika Stéfanus dipunwadhahi watu, Stéfanus ningali Yésus jumeneng wonten ing tangan tengenipun Allah, ingkang wonten ing Daniel pasal rolas ayat setunggal minangka pralambang tumutupipun mangsa sih-rahmat. Karusakaning Yérusalèm ugi minangka pralambang tumutupipun mangsa sih-rahmat.

“Paukuman sing bakal tumiba marang Yerusalem mung bisa ditundha sajroning wektu cekak; lan nalika mripat Kristus mandeng marang kutha sing wis katetepaké tumuju karusakan iku, Panjenengané ora mung mirsani karusakané kutha mau, nanging uga karusakaning jagad. Panjenengané mirsa yèn kaya dene Yerusalem dipasrahaké marang karusakan, mangkono uga jagad bakal dipasrahaké marang paukuman pungkasané. Panjenengané mirsa paukuman sing bakal ditibakaké marang para mungsuhing Allah.

Padhatan-padhatan kang dumadi nalika karusakaning Yerusalem bakal kaulang manèh ing dina gedhé lan nggegirisi saka Pangéran, nanging kanthi cara sing luwih nggegirisi.” Review and Herald, December 7, 1897.

Mung sih-rahmate Gusti Allah piyambak sing nyegah supaya Yerusalem ora katumpes ing salib.

“Ing panyalibané Kristus déning wong-wong Yahudi, karusakané Yerusalem wis kacakup ana ing kono. Getih sing katumpah ing Kalvari iku dadi bobot sing njeblugaké wong-wong mau tumuju ing karusakan, kanggo jagad iki lan kanggo jagad kang bakal teka. Mangkono uga bakal kelakon ing dina pungkasan kang agung, nalika paukuman bakal tumiba marang para panampik sih-rahmaté Gusti Allah. Kristus, watu sandhungan kanggo wong-wong mau, nalika semana bakal katon marang wong-wong mau minangka gunung pambales. Kamulyaning pasuryané, kang tumrap wong mursid iku urip, tumrap wong duraka bakal dadi geni kang ngentèkaké. Awit katresnan ditampik lan sih-rahmat diremehake, wong dosa bakal dibinasakaké.” The Desire of Ages, 600.

Mung sih-rahmate Allah piyambak kang isih nahan supaya karusakan Yerusalem ora tumeka ing wektu salib.

“Sawatara patang puluh taun sawisé karusakan Yerusalem diumumaké déning Kristus piyambak, Pangéran nundha paukuman-paukumané marang kutha lan bangsa mau. Saèstu nggumunaké dawaning kasabarané Allah marang wong-wong kang nampik Injilé lan para matèni Putrané.” The Great Controversy, 27.

Nalika pembersihan Padaleman Suci kang pungkasan, Gusti Yésus wus ngaturaké pepéling supaya padha mlayu saka Yérusalèm nalika nisthaning karusakan, kang wis kapratelakaké déning Nabi Danièl, katon déning para pandhèrèké. Nalika sepisanan Panjenengané ngresiki Padaleman Suci, Panjenengané wus nyatakaké yèn wong-wong Yahudi wis ndadèkaké griyané Sang Rama dadi guwa para maling, nanging ing wektu kang pungkasan Panjenengané ngandika, “griya panjenengan” katilar kanggo panjenengan dadi suwung lan rusak. Malah sadurungé salib, kang wus meh kalakon, Padaleman Suci ing ngendi geberé bakal suwèk nalika panyaliban wis kawastanan minangka griyané wong Yahudi, dudu griyané Gusti Allah. Sister White nyariyosaké nalika Kristus ngaturaké pratelan mau, lan nalika paseksènipun lumampah, piyambakipun ugi nyariyosaké patang puluh taun sih-rahmat kang dipunlajengaké.

Pangandikané Kristus marang para imam lan para pangwasa, “Lah, omahmu katilar dadi suwung tumrap kowé” (Matius 23:38), wus nandukaké giris ing atiné. Wong-wong mau éthok-éthok ora preduli, nanging pitakon bab apa tegesé tembung-tembung mau tansah njedhul ing pikirane. Ana bebaya kang ora katon kaya-kaya ngancam wong-wong mau. Apa bisa yèn Padaleman Suci kang endah, kang dadi kamulyaning bangsa, bakal enggal dadi tumpukan reruntuhan?...

“Kristus maringi para murid pratandha ngenani karusakan kang bakal nempuh Yerusalem, lan Panjenengane ngandika marang wong-wong mau kepriye supaya bisa

oncat: ‘Manawa kowe padha weruh Yerusalem dikubengi dening bala tentara, ngertiha manawa karusakane wis cedhak. Ing kono, wong-wong kang ana ing Yudea padha mlayua menyang ing pagunungan; lan wong-wong kang ana ing tengahing kutha iku padha metua; lan wong-wong kang ana ing dhaerah-dhaerah aja padha mlebu ing kono. Awit iki dina-dina piwales, supaya samubarang kang wis katulis kaleksanan kabeh.’ Pepeling iki kaparingake supaya ditindakake patang puluh taun sawisé kuwi, nalika karusakane Yerusalem. Wong-wong Kristen manut marang pepeling iku, lan ora ana siji wae wong Kristen kang tiwas nalika rubuhe kutha mau.” *The Desire of Ages*, 628, 630.

Kristus kasalib ing taun 31, lan meh patang puluh taun sawisé iku, ing taun 70, Yerusalem dirusak sawisé pengepungan sajroning telung setengah taun. Kepiyé bisa Yerusalem diarani wis dirusak ing salib ing taun 31, manawa isih ana wektu pambiji sih-rahmat telung setengah taun sing diandharaké minangka pitung puluh minggu ing Daniel pasal sanga, ayat rong puluh papat? Kepiyé pratélan-pratélan sing katingal ora selaras iki bisa dirampungaké? Pangrampungan sing paling gampang yaiku kanthi mung netepaké kasunyatan menawa nalika gegayutan karo panutupan wektu pambiji sih-rahmat sing dipralambangaké déning pitung puluh minggu, iku kudu dimangertèni minangka panutupan pambiji sih-rahmat sing lumaku kanthi maju sethithik-sethithik. Iki bener, nanging iku mbusak kekhususan kenabian nalika nerapaké tenger-tenger sajarah iku. Aku bakal nyoba njelasaké.

Manawa Pentakosta nggambarake hukum Minggu sing bakal enggal teka, nalika wedhus liyané ing Babil dipanggil metu, yagéné Injil mau banjur lumaku menyang para bangsa liya telung taun setengah sawisé Pentakosta? Apa patiné Kristus utawa patiné Stefanus dadi pratandha tumrap katutupé mangsa sih-rahmat kanggo Israèl kuna? Menawa Adventisme Laodikia mandheg dadi pasamuwan nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka, apa karusakané Bait Allah ing taun 70 nggambarake pungkasané bait Adventisme Laodikia ing wektu hukum Minggu? Apa sing bisa katon kaya ora selaras, kasil dipunrampungaké lumantar panganggoné “line upon line,” lan nalika panganggoné iku ditrapaké, paseksèn saka tandha-tandha dalan sing lagi kita kenali dadi cetha banget lan ringkes.

Minggu nalika Kristus netepaké prajanjèn iku kabagi dadi rong pérangan kang padha suwéné, yaiku telung taun satengah lan telung taun satengah. Telung taun satengah kang kapisan diwiwiti nalika baptisané Kristus lan dipungkasi déning séda-Né. Baptisan iku lambang séda lan wunguné Panjenengané, mulané wiwitaning mangsa telung taun satengah iku padha karo pungkasané. Sajroning mangsa iku Kristus ngaturaké Injil kanthi mirunggan mung marang wong-wong Yahudi. Pungkasaning telung taun satengah iku nandhani wiwitaning telung taun satengah sabanjuré. Wiwitaning mangsa kapindho telung taun satengah diwiwiti kanthi séda-Né Kristus, lan dipungkasi kanthi séda-é Stefanus. Sajroning mangsa iku para murid ngaturaké Injil kanthi mirunggan mung marang wong-wong Yahudi.

Kaloro mangsa kasebut, kang minangka garis kenabian sing kapisah, kudu digandhengeke bebarengan “baris demi baris.” Wiwitan lan pungkasan padha-padha ngemot tandha Alpha lan Omega, awit sajarah wiwitan lan pungkasan iku padha. Kaloro wewaton wektu iku padha persise, lan pakaryan kang katindakaké sajroning saben mangsa iku uga padha.

Kristus, kang iku Sing Kawitan lan Sing Pungkasan, uga iku Panyipta samubarang kabèh, lan ing babagan iku Panjenengané iku Panyipta Kayekten. Tembung Ibrani “truth” kabentuk déning telung aksara Ibrani. Aksara kang kapisan, banjur aksara kang kaping telulas, banjur aksara kang pungkasan saka alfabet Ibrani digandhèngaké dadi tembung Ibrani “truth.”

Loro-loroné mangsa telung taun setengah iku kagungané Kristus minangka sing wiwitan lan sing pungkasan, awit Kristus ana ing wiwitaning mangsa kapisan nalika Panjenengané kabaptis, kaya déné Panjenengané uga ana ing pungkasané, yaiku nalika pejahé Panjenengané, ing mangsa kapisan iku. Lan Kristus ana ing pejahé Panjenengané ing wiwitaning mangsa kapindho, lan Panjenengané jumeneng ana ing tengené Allah ing pungkasaning mangsa kapindho. Cacah telulas iku lambang pambrontakan, lan ing loro-loroné mangsa, manawa Injil dipunaturaké déning Kristus piyambak, utawa ing mangsa kapindho déning para sakabatipun, wong-wong Yahudi kang remen mbantah padha mbrontak marang pawartosing Injil.

Kaloro mangsa iku padha dawané, ngemu tandha khas Alpha lan Omega, lan nandhakaké pesen Injil kang padha. Kaloro mangsa iku kudu digandhèngaké bebarengan “baris marang baris.” Metodologi “baris marang baris” iku minangka metodologi panggawéné panyoba saka udan pungkasan. Iku metodologi kanggo dina-dina wekasan, lan kayektèn-kayektèn kang diidentifikasi lan diteguhaké déning metodologi iku ing dina-dina wekasan yaiku kang ngresiki utawa nyucekaké para putrané Lewi sajroning panyegelan saka satus patang puluh papat éwu.

Sapa kang bakal diwulang kawruh déning Panjenengané? lan sapa kang bakal digawe mangertèni piwulang? ya iku wong-wong kang wis dipisah saka susu, lan wis dijarakaké saka dhadha. Awit pepakon kudu ana ing ndhuwur pepakon, pepakon ing ndhuwur pepakon; larik ing ndhuwur larik, larik ing ndhuwur larik; ing kéné sathithik, lan ing kana sathithik: Awit nganggo lambé kang gagap lan nganggo basa liya Panjenengané bakal ngandika marang bangsa iki. Marang wong-wong iku Panjenengané wis ngandika, Iki panggonan katentreman kang nganggo iku kowé bisa marakaké wong kang kesel padha oleh katentreman; lan iki kasantosan: nanging wong-wong iku ora gelem ngrungokaké. Nanging pangandikané Pangéran tumrap wong-wong mau dadi pepakon ing ndhuwur pepakon, pepakon ing ndhuwur pepakon; larik ing ndhuwur larik, larik ing ndhuwur larik; ing kéné sathithik, lan ing kana sathithik; supaya padha lunga, lan tiba mengkurep ing buri, lan remuk, lan kejiret, lan katangkep. Yesaya 28:9–13.

Ayat sabanjuré ing Yesaya ngandharake marang wong-wong sing ngece, kang mrentah umat ing Yérusalèm. Kanggo wong-wong sing ngece iku, “pangaso lan pepanyaran” (udan pungkasan), kang padha ora gelem “ngrungokake,” iku sing njalari wong-wong mau “lunga, lan tiba mengkurep, lan remuk, lan kejiret, lan katangkep.” Pacoban iku kaaturake marang wong-wong mau lumantar ilat liyan, awit Élia, Yokanan Pambaptis, lan William Miller ora dilatih ing sekolah-sekolah teologi sajrone sejarahé dhewé-dhéwé. Pesen udan pungkasan kang nyoba Adventisme Laodikia iku, yaiku pesen kang diasilake déning panrapan “baris ing ndhuwur baris.”

Nalika telung taun setengah kapisan saka minggu nalika Kristus netepake prejanjian iku dipasangké ing ndhuwur telung taun setengah kapindho, kita nemu pepadhang kenabian kang njlentrehake samubarang sing katon kaya ora trep sing bisa njedhul ing batin kang kepéngin nyelidiki. Minggu iku yaiku wekdal nalika Utusan Prejanjian kudu netepake prejanjian, lan prejanjian miturut Kitab Suci kudu ditetepake kanthi getih. Baptisan lan panyaliban Kristus sarta rajaming Stéfanus kabèh nandhakaké getih. Kaloro garis iku nggambarake getih prejanjian, lan garis-garis mau padha netepake prejanjian.

Nalika digandhèngaké bebarengan “baris demi baris,” baptisan lan panyaliban iku minangka tengger dalan kang kapisan, lan panyaliban tuwin pangrajamé Stefanus iku tengger dalan kang pungkasan. Nalika digandhèngaké bebarengan dadi satunggaling garis, kita manggihaké salib lan Michael ngadeg ing wektu pejahé Stefanus minangka kalih seksi tumrap wong-wong Yahudi kang ngematerèkaké panampikané marang Injil. Pejahé Kristus, uga pejahé murid-Né Stefanus, yaiku Paskah nalika kalih garis iku digabung. Telung dina sawisé kuwi Kristus wungu minangka pisungsung Woh Kawitan.

Nanging saiki Kristus wis wungu saka ing antarane wong mati, lan dadi woh kawitan saka wong-wong kang wis tilem. 1 Korinta 15:20.

Ing antarané Paskah lan riyaya Woh Kawitan ing dina katelu ana wiwitané riyaya Roti Tanpa Ragi. Roti tanpa ragi ora “ngembang”, lan Kristus ora wungu ing dina kapindho, Panjenengané wungu ing dina katelu. Kristus lan Stefanus padha seda bebarengan ing panrapan “line upon line”, nanging Stefanus ditangèkaké sawisé Kristus awit ana tata urutan ing wunguné woh kawitan.

Nanging saben wong manut urutané dhéwé-dhéwé: Kristus minangka woh kawitan; sawisé iku wong-wong kang dadi kagungané Kristus ing rawuhé. 1 Korinta 15:22.

Riyaya-riyaya Mangsa Semi ora bisa dipisahake siji lan sijiné, amarga padha gegandhèngan langsung siji lan sijiné. Ing pangertèn iki, Pentakosta nggambaraké undhang-undhang Minggu sing bakal enggal rawuh, nalika bakal ana pangulanganing kamencuraning Roh Suci, lan swara kapindho saka Wahyu pasal wolulas banjur bakal nimbali wong-wong sing saiki durung wanuh marang Injil, supaya metu saka Babul. Tembung “Babul” asalé saka tembung “Babel,” sing tegesé kebingungan, amarga nalika Babel ambruk Gusti Allah mbingungaké basa-basa, lan nalika Pentakosta Gusti Allah mbalèkaké kebingunganing basa-basa iku supaya Injil bisa digawa marang jagad. Mulané Pentakosta lan undhang-undhang Minggu iku selaras.

Nalika Pentakosta, peparing basa-basa kaparingaké marang para murid, nanging pesené ing wektu iku isih winates mung marang wong-wong Yahudi. Nalika kaloro garis iku dipadukaké, Pentakosta dumadi ing taun 34, nalika Stefanus dirajam watu lan Injil banjur digawa marang wong-wong sing saiki durung wanuh marang Injil.

Stéfanus makili wong-wong sing ditangèkaké urip manèh “nalika rawuhé Panjenengané,” nanging sing wis mati bebarengan karo Panjenengané. Pisungsung Woh Kapisan nandhani

wunguné Kristus ing dina katelu, lan uga nandhani wiwitan Riyaya Minggu-minggu, yaiku uga riyaya Pentakosta, kang mengeti diparingaké Sepuluh Préntah ing Sinai.

Tanggal 22 Oktober 1844 selaras karo salib, amarga ing antarané bukti-bukti liyané Sister White nyelaraké kuciwane para murid sawisé salib karo kuciwané sing ndhèrèk sawisé 22 Oktober 1844. Salib lan 22 Oktober 1844, loro-loroné, minangka pralambang tumrap hukum Minggu sing bakal enggal rawuh. Pentakosta uga nglambangaké hukum Minggu sing bakal enggal rawuh, nanging Pentakosta kadadéan sèket loro dina sawisé salib. Salib, sing dipralambangaké déning Paskah, nglantaraké rerengkening pésta-pésta sing mèngeti pathokan-pathokan kuna Israèl jaman biyèn wiwit saka wengi nalika malaékat pati ngliwati Mesir, nganti tekan diparingaké hukum. Sanajan pésta-pésta iku nduwèni pambédané dhéwé-dhéwé, kabèh iku kaiket siji lan sijiné kanthi ora bisa dipisahaké. Mulané, trep manawa sèket loro dina sing jangkep saka Paskah nganti Pentakosta ditrapaké minangka siji pathokan tunggal.

Amarga saka iku, salib, patiné Stefanus, lan Pentakosta kabèh mau minangka pralambang tumrap angger-angger Minggu sing bakal enggal teka, nalika paukuman eksekutif sing progresif marang Babul Modern wiwit kaleksanan, nalika swara kapindho ing Wahyu pasal wolulas wiwit nimbali wedhus-wedhusé Allah liyané supaya metu saka Babul. Ana ing waymark iku paukuman eksekutif marang Yerusalem wis tekan, sanadyan Allah, ana ing sih-rahmaté, nundha karusakan nyata candhi lan kutha mau meh patang puluh taun sawisé salib nganti taun 70. Karusakan Yerusalem kuna nggambarake wiwitaning paukuman eksekutif sing progresif, kang diwiwiti ing Amerika Sarékat nalika “murtad nasional katut déning karusakan nasional.”

Kayekten ditetepaké lumantar paseksi saka loro, lan ing rong larik wektu telung setengah taun nalika Kristus netepaké perjanjian, kita nemokaké loro seksi ngenani pati lan wunguné saka pati sing magepokan karo sajarah kang nandhani hukum Minggu sing bakal enggal teka. Hukum Minggu iku, ing Wahyu pasal sewelas, diidentifikasi minangka “jam lindhu gedhé.” “Jam” iku gegandhèngan langsung karo loro seksi sing maringi paseksi sajroning telung setengah taun. Paseksiné mau dipungkasi kanthi patiné lan wunguné saka pati.

Kasaksèné sajroning telung taun setengah, kang banjur diterusaké déning pati lan wunguné manèh, wis diwakili déning pati lan wunguné manèh saka Gusti Yésus lan Stéfanus, amarga “baris demi baris,” Stéfanus diwakili minangka kang diwungokaké bebarengan karo Kristus. Ing riyaya Woh Kawitan, ana loro pisungsung utama kang kaaturaké.

Sing siji iku cempé tanpa cacad, lan sijiné manèh sesaosan gandum jelai. Jelai iku nggambarake panèn kang bakal ndhèrèk, lan cempé iku nggambarake Kristus. Kristus kawungokaké urip manèh ing dina katelu, lan Stefanus nggambarake wong-wong kang ndhèrèk, lan jelai iku nggambarake panèn kang bakal ndhèrèk. Loro seksi ing Wahyu sewelas padha menahi paseksi sajroning telung taun setengah, sawisé iku banjur dipatèni lan banjur kawungokaké urip manèh telung dina setengah sawisé. Loro seksi mau wis dipratandhakaké déning Kristus, kang dadi Woh Kawitan, awit wong-wong mau

nggambarake satus patang puluh papat ewu, kang uga dadi woh-wohan kawitan.

Lan aku mirsa, lah ana Cempenge wedhus lanang ngadeg ana ing Gunung Sion, lan bebarengan karo Panjenengane ana satus patang puluh papat ewu, kang padha mawa asma Ramane kaserat ana ing bathuke. Lan aku krungu swara saka swarga, kaya swaraning banyu kang akeh, lan kaya swaraning gludhug kang gedhe; lan aku krungu swaraning para penabuh kecapi, padha nabuh kecapine. Lan padha ngidung kaya-kaya kidung anyar ana ing ngarsaning dhampar, lan ana ing ngarsaning patang makhluk urip, lan para pinituwa; lan ora ana wong siji waé kang bisa sinau kidung iku kajaba satus patang puluh papat ewu, kang wis katuku saka bumi. Iki wong-wong kang ora kecemar déning para wanita; awit padha prawan. Iki wong-wong kang ndherek Sang Cempen ing ngendi waé Panjenengane tindak. Iki wong-wong kang wis katuku saka antaraning manungsa, dadi woh kawitan kagem Gusti Allah lan kagem Sang Cempen. Lan ana ing cangkeme ora kapanggih cidra; awit padha tanpa cacad ana ing ngarsaning dhamparé Gusti Allah. Wahyu 14:1-5.

Pisungsih jelai ing riyaya Woh Kawitan nggambarake panèn kang bakal nyusul, lan Stefanus ing taun 34, nyusul pati Kristus ing taun 31, senadyan “line upon line,” padha séda ing waymark kang padha. Gegayutan karo pisungsih woh kawitan, Kristus iku Cempé kang disembelèh lan Stefanus iku jelai. Miturut Paulus “Kristus” iku “woh kawitan saka wong-wong kang wus tilem,” lan banjur “sawisé iku wong-wong kang dadi kagungané Kristus ing rawuhé.” Wong satus patang puluh papat ewu iku woh kawitan, lan wong-wong mau iku kang “ngetutaké Sang Cempé menyang ngendi waé Panjenengané tindak.”

Ing “jam” saka “gempa bumi gedhé” ing Wahyu bab sewelas, loro saksi sing wus medhar wangsit sajroning telung taun lan setengah, mung kanggo dipatèni lan gumlèthak ana ing dalan-dalan sajroning telung dina lan setengah, ditangèkaké manèh. Wong-wong mau yaiku sing dilambangaké déning Stefanus, sing miturut sipat kenabian wus ditangèkaké bebarengan karo Gusti Yesus, nanging uga sawisé Gusti Yesus. Mulané, wong-wong mau ditangèkaké “telung dina lan setengah” sawisé dipatèni déning kéwan galak sing munggah saka jugangan tanpa dhasar. Ing “jam” sing padha, nalika wong-wong mau ditangèkaké, wong-wong mau munggah menyang swarga minangka panji. Lumakuning patangen lan minggahé wong-wong mau wus digarisaké kanthi tiliti ana ing Sabdaning Allah sing kenabian, lan iku nyakup kasunyatan yèn wong-wong mau wis dilambangaké déning pati Stefanus sing sajatiné, mula makili pati kasukman sing kaleksanan tumrap loro saksi mau nalika wong-wong mau diowahi saka gerakan Laodikia saka malaékat katelu menyang gerakan Filadelfia saka malaékat katelu.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Satunggaling prakara punika mesthi: para Advent Hari Ketujuh ingkang ngadeg wonten ing sangandhaping panji-panji Satan badhé rumiyin nilar imanipun dhateng pepèngèting lan pitedah pangènget ingkang kacakup wonten ing Testimoni-Testimoni Rohipun Gusti Allah.

“Panggilan marang kasucèn sing luwih jero lan paladosan sing luwih suci lagi katindakaké, lan bakal terus katindakaké. Sawetara wong sing saiki lagi ngandharaké usulan-usulané Sétan bakal bali marang akal budiné. Ana wong-wong sing nyekel kalenggahan-kalenggahan penting kang kaprecayané gedhé, nanging ora mangertèni bebener kanggo jaman iki. Marang wong-wong mau, kabar iku kudu diparingaké. Manawa padha nampani, Kristus bakal nampani wong-wong mau, lan bakal ndadèkaké padha dadi kanca nyambut-gawé bebarengan karo Panjenengané. Nanging manawa padha nampik ngrungokaké kabar iku, wong-wong mau bakal njupuk panggonané ana ing sangisoré panji ireng kagungané Pangéraning Pepeteng.

“Aku diprentah supaya ngandika yèn kayektèn kang mulya kanggo jaman iki saya kabukak kanthi saya cetha marang pikiraning manungsa. Ing pangertèn kang mligi, para priya lan para wanita kudu mangan dagingé Kristus lan ngombé rahé. Bakal ana pangrembakaning pangerten, awit kayektèn iku saged tansah ngrembaka. Panjenengané kang ilahi, pangripta kayektèn, bakal rawuh ing sesrawungan kang saya raket lan saya raket manèh karo wong-wong kang tetep ngudi supaya wanuh marang Panjenengané. Nalika umaté Allah nampani pangandikané minangka roti swarga, wong-wong mau bakal sumurup yèn tindak miyosé wus kacawisaké kaya wayah ésuk. Wong-wong mau bakal nampa kakuwatan rohani, kaya badan nampa kakuwatan jasmani nalika pangan dipangan.

“Kita boten namung setengah mangertos rancanganipun Gusti ing anggènipun ngirid para putraning Israèl metu saking pangawulan Mesir, sarta nuntun wong-wong mau ngliwati ara-ara samun tumuju tanah Kanaan.

“Nalika kita nglumpukake sinar-sinar ilahi kang padhang sumunar saka Injil, kita bakal oleh pangerten kang luwih cetha bab tata agama Yahudi, lan pangaji kang luwih jero marang kayektèn-kayektèné kang wigati. Panlitèn kita tumrap kayektèn isih durung pepak. Kita nembe nglumpukake mung sawatara sinar pepadhang. Wong-wong kang ora saben dina dadi para pamelajar Sabda ora bakal bisa ngrampungake prakara-prakara ing tata agama Yahudi. Wong-wong mau ora bakal mangerti kayektèn-kayektèn kang diwulangake lumantar paladosan ing Padaleman Suci. Pakaryané Gusti Allah kaalang-alangi déning pangerten kadonyan bab rancangané kang agung. Urip ing tembé bakal mbabar tegesing angger-anggering Toret kang diparingake déning Kristus marang umaté, nalika Panjenengané kasamun ing sajroning tugu méga.” Spalding and Magan, 305, 306.